

Η ΣΑΤΡΑΠΕΙΑ

Τὶ συμφορὰ, ἐνῶ εἶσαι καμωμένος
γιὰ τὰ ὠραῖα καὶ μεγάλα ἔργα
ἢ ἄδικη αὐτὴ σου ἢ τύχη πάντα
ἐνθάρρουνσι κ' ἐπιτυχία νὰ σὲ ἄρνεῖται·
νὰ σ' ἐμποδίζουσι εὐτελεῖς συνήθειες,
καὶ μικροπρέπειες, καὶ ἀδιαφορίες.
Καὶ τὶ φοβικτὴ ἢ μέρα ποῦ ἐνδίδεις
(ἢ μέρα ποῦ ἀφέθηκες, κ' ἐνδίδεις),
καὶ φεύγεις, ὁδοιπόρος γιὰ τὰ Σοῦσα,
καὶ πιαίνεις στὸν μονάρχην Ἀρταξέρξη
ποῦ εὐνοϊκὰ σὲ βάζει στὴν αὐλή του,
καὶ σὲ προσφέρει σατραπεῖες, καὶ τέτοια.
Καὶ σὺ τὰ δέχεσαι μὲ ἀπελπισία
αὐτὰ τὰ πράγματα ποῦ δὲν τὰ θέλεις.
Ἄλλα ζητεῖ ἡ ψυχὴ σου, γι' ἄλλα κλαίει·
τὸν ἔπαινο τοῦ Δήμου καὶ τῶν Σοφιστῶν,
τὰ δύσκολα καὶ τ' ἀνεκτίμητα Εὐγε·
τὴν Ἀγορὰ, τὸ Θέατρο, καὶ τοὺς Στεφάνους.
Αὐτὰ ποῦ θὰ στὰ δώσει ὁ Ἀρταξέρξης,
αὐτὰ ποῦ θὰ τὰ βρεῖς στὴν σατραπεῖα·
καὶ τὶ ζωὴ χωρὶς αὐτὰ θὰ κάμεις.